

2. Sự cầu nguyện như một niềm vui sâu kín của chúng ta

Chúa Giê-su yêu cầu mỗi chúng ta: “Trước hết, anh em hãy tìm kiếm nước Thiên Chúa và sự công chính của Người” (Mt 6, 33). Về cơ bản, điều này cũng chính là một sự đòi hỏi về cầu nguyện không ngừng và không bao giờ mệt mỏi hay thiếu tin tưởng. Thật vậy, Chúa Giê-su yêu cầu chúng ta tìm kiếm nước Thiên Chúa sau khi chỉ dạy chúng ta về “Kinh lạy Cha” (Mt 6, 9-15), và nhấn mạnh với chúng ta hãy biết tin thác vào Chúa Cha là Đáng thấy những gì kín ẩn, Ngài chăm lo cho chúng ta như chăm lo cho muông chim và tô thắm như hoa đồng nội (x. Mt 6, 14-34).

Chính ở trung tâm của bài giảng này, Chúa Giê-su nhắc nhở chúng ta về kho tàng của tâm hồn: “Anh em đừng tích trữ cho mình những kho tàng dưới đất, nơi mỗi mọt làm hư nát, và kẻ trộm khoét vách lấy đi. Nhưng anh em hãy tích trữ cho mình những kho tàng trên trời, nơi mỗi mọt không làm hư nát, và kẻ trộm không khoét vách lấy đi. Vì kho tàng của anh ở đâu, thì lòng anh ở đó” (Mt 6,19-21).

Lời này chất vấn chúng ta về giá trị mà chúng ta biểu lộ trong tương quan với Thiên Chúa. Ở trong mỗi tương quan và nhờ mỗi tương quan này, chúng ta có thể sống và tin tưởng hoàn toàn. Có lẽ chúng ta phải thừa nhận rằng chúng ta cầu nguyện một cách hời hợt và chóng vánh, không phải chúng ta không có thời gian và sức lực, mà vì ở nơi thẳm sâu của lòng mình, chúng ta không tin rằng mình tìm thấy được kho báu của tâm hồn trong tương quan với Thiên Chúa. Bởi vì, nếu chúng ta có ý thức rằng lời cầu nguyện sẽ sắm cho chúng ta một kho tàng trên trời, thì chúng ta sẽ cầu nguyện giống như khi chúng ta thở, khi chúng ta ăn và khi chúng ta ngủ. Chúng ta không thể bỏ đi những gì thiết yếu của đời sống, nhưng thường chúng ta lại từ bỏ mỗi tương quan với Thiên Chúa là “Đấng ban sự sống và hơi thở cho mọi loài”, như thánh Phao-lô quả quyết với những người Hy-lạp: “Trong Người, chúng ta sống, cử động và hiện hữu” (Cv 17, 25.28).

“Vì kho tàng của anh ở đâu, thì lòng anh ở đó” (Mt 6, 21), điều này muốn nói gì? Tâm hồn chúng ta đặt ở nơi kho tàng và hơn nữa chúng ta có một kho “tàng ở trên trời” nghĩa là gì?

Để hiểu điều này, chúng ta cần đọc lại câu chuyện về người thanh niên giàu có, người đã khước từ lời mời gọi đi theo Chúa Giê-su, chỉ vì anh đã không thể “dứt mình ra được khỏi khối tài sản trần gian”. Chúa Giê-su nói với anh: “Nếu anh muốn nên hoàn thiện, hãy đi và bán tất cả những gì anh có, và đem cho người nghèo, anh sẽ có được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi!” (Mt 19, 21). Nhưng “khi nghe lời đó, người thanh niên buồn rầu bỏ đi, vì anh ta có nhiều của cải” (Mt 19, 22).

Sự sầu buồn của người thanh niên giàu có hé lộ cho chúng ta thấy một điều gì đó mơ hồ. Tin Mừng nói cho chúng ta đó là “Nước Trời” hay là “nước Thiên Chúa” là niềm vui, niềm vui đích thực của tâm hồn chúng ta. Điều này dường như là một sự thách thức cho chúng ta dám tách mình ra khỏi những ràng buộc của sự giàu sang trần thế để ban phát chúng cho người nghèo. Nó không phải là sự khó nghèo cũng không phải là sự hào phóng mà trên hết là niềm vui. Những kho tàng trần gian không thực mang lại niềm vui cho tâm hồn chúng ta. Chúng ta cố gắng tìm kiếm cho mình một niềm vui

khác, niềm vui đó không lệ thuộc vào những gì chúng ta có và nắm giữ trên trần gian này, mà tùy thuộc vào thực tại Trời Cao, thực tại đến từ Trời đó chính là Thiên Chúa. Niềm vui của chúng ta không nằm ở chỗ những gì chúng ta đã khước từ, hay cố gắng khước từ, mà nằm ở chỗ chúng ta được mời gọi tìm lại được điều đã ban tặng cho chúng ta. Sự chuyển đổi từ kho tàng trần gian sang kho tàng trên trời, không giống như một sự quy đổi tiền tệ, ví dụ từ đồng euro sang đồng đô-la. Bởi vì, giữa kho tàng trần gian và kho tàng trên trời là hai thực tại không thể so sánh với nhau. Khi chúng ta quy đổi tiền tệ từ loại này sang loại khác, hay khi chúng ta mua bán một món đồ nào đó với một giá được xác định, bình thường cả hai yếu tố này đều cho chúng ta cùng một giá trị như nhau, trừ khi là chúng ta bị lừa gạt. Ngược lại, việc đổi trao giữa kho tàng dưới đất và kho tàng trên trời hoàn toàn không cân đối, và nó không thể có một sự so sánh nào hết. Kho tàng trên trời có giá trị hơn bất cứ điều gì, nó có giá trị vô biên và vĩnh cửu.

Chúa Giê-su cho chúng ta hiểu điều đó, khi Ngài nói ở một nơi khác trong Tin Mừng rằng: “Vì nếu được cả thế giới mà phải thiệt mất mạng sống mình, thì nào có lợi gì? Hoặc người ta sẽ lấy gì mà đổi mạng sống mình?” (Mt 16,26). Điều này nghĩa là gì? Nó có nghĩa là giá trị của sự sống thì không thể đo bằng sự giàu sang của trần thế, nhưng được quy về kho tàng trên trời. Chỉ trong vương quốc của Thiên Chúa sự sống của chúng ta mới có được giá trị đích thực, giá trị vô song. Giá trị nào? Giá trị mà Chúa Giê-su vừa mới công bố cho chúng ta ở trên. Chúng ta cần chú ý, trước những lời đó, Chúa Giê-su đưa ra lời tiên báo thương khó, như gọi ra một sự đối lập với mong muốn của thánh Phê-rô: “Từ lúc đó, Đức Giê-su bắt đầu tỏ cho các môn đệ biết: Người phải đi Giê-ru-sa-lem, phải chịu nhiều đau khổ do các kỳ mục, các thượng tế và kinh sư gây ra, rồi bị giết chết và ngày thứ ba sẽ trỗi dậy” (Mt 16, 21). Giá trị của cuộc sống chúng ta chính là sự sống mà Giê-su ban tặng bằng sự chết và phục sinh của Ngài.

Người thanh niên giàu có đã khước từ kho báu này, để bám víu lấy sự giàu sang trần thế phù du và chóng tàn. Như vậy, anh ta cũng khước từ luôn niềm vui của tâm hồn, niềm vui vững bền và trường cửu, điều mà Thiên Chúa sẽ dành tặng cho anh trong cõi đời đời. Niềm vui đó là được ở gần bên Chúa Ki-tô, gần bên Thiên Chúa, không chỉ ở trần gian này mà còn mãi mãi trong Thiên Quốc.

Thật là quan trọng để đào sâu ý nghĩa niềm vui của chúng ta trong sự tương hợp với kho tàng thiên quốc mà Chúa Giê-su đã hứa cho chúng ta. Hướng về điều đó không có nghĩa là chúng ta thiếu hạnh phúc trên trần gian này, nhưng hạnh phúc không phải là chúng ta ở đâu, mà đâu là niềm vui và hạnh phúc của chúng ta khi ở trần gian cũng như trên trời, khi tại thế cũng như mai hậu. Nhiệm vụ của chúng ta là xác định niềm vui nào chúng ta hướng tới: ở trên trời hay chúng ta vẫn bám vào niềm vui giàu sang mà mỗi một làm hư hại và kẻ trộm khoét vách lấy đi (x. Mt 19, 21).

Khi nhìn vào những vấn đề của các cộng đoàn, tôi nhận ra đằng sau những trao đổi và thảo luận, vấn đề chính yếu đó là niềm vui trong tâm hồn của các nam nữ đan sĩ, không phải vì những kho tàng trên trời mà là những bận rộn với kho tàng trần thế. Và dấu chỉ của nó chính là sự buồn chán, vì từ các cá nhân hay cộng đoàn không toát ra sức sống của niềm hân hoan thiên quốc.

Vì thế, thật sự cấp bách để tìm lợi ích cho các cộng đoàn và Tổng Dòng và cho toàn thế giới, mỗi Ki-tô hữu phải trở nên là chứng nhân về những kho báu mà người thanh niên giàu có đã lỡ đánh mất. Có được kho báu này không gì có thể gây buồn phiền, không gì có thể phá hoại. Bởi vì nó là niềm vui của kho tàng thiên quốc, là niềm vui vô biên vô tận. Ở đây, chúng ta trở lại với chủ đề về cầu nguyện. Cầu nguyện nghĩa là gì? Sau khi người thanh niên buồn rầu bỏ đi, Chúa Giê-su liền nhắn gửi các môn đệ: “Thầy bảo thật anh em, người giàu có khó vào Nước Trời. Thầy còn nói cho anh em biết: con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Thiên Chúa” (Mt 19,23-24). Các môn đệ cảm thấy lo ngại, bởi vì họ biết rằng chính họ cũng rất bám víu vào của cải trần gian. “Nghe Chúa Giê-su nói vậy, các môn đệ vô cùng sửng sốt và nói: vậy thì ai có thể được cứu?” (19,25). Chúa Giê-su nhìn sang các ông và mang lại cho họ niềm hy vọng, không xây dựng trên chính họ mà dựa vào Thiên Chúa: “Đối với con người thì điều đó là không thể được, nhưng đối với Thiên Chúa, thì mọi sự đều có thể” (19,26).

Như vậy, ở đây một lần nữa chúng ta trở lại với đề tài cầu nguyện, lời cầu nguyện đích thực giống như niềm vui sâu kín lấp đầy con tim nhỏ bé và nhiều thương tổn của chúng ta.